

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2015, č.j. 4186/DS/2014, JID: 26002/2015/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.2.2015, č.j. 4186/DS/2014, JID: 26002/2015/KUUK/Hyk, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.2.2015, č.j. 4186/DS/2014, JID: 26002/2015/KUUK/Hyk, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, Odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7.7.2014, č.j. OSC/61876/2014/Bedn, sp.zn. OSC/Rp-1360/40664/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za které mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající

v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 24.4.2014 v 10:23 hodin na silnici č. I/62 u obce Dobkovice (u čerpací stanice GAZ PETROL) ve směru jízdy na Ústí nad Labem se jako řidič motorového vozidla tovární značky Alfa Romeo, RZ „X“ neřídil dopravní značkou č. B 21a „Zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značkou č. V 1a „Podélná čára souvislá“ a předjížděl před sebou jedoucí motorové vozidlo, čímž porušil místní úpravu provozu na pozemních komunikacích a nerespektoval vodorovnou dopravní značku. Dále pak kontrolujícímu policistovi nepředložil ke kontrole osvědčení o registraci vozidla. Tím porušil povinnosti řidiče vymezené v ust. § 4 písm. c) a ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu.

Žalobce v žalobě uvedl, že v uvedené věci mu bylo správním orgánem I. stupně doručeno oznámení o předvolání k přestupkovému řízení na den 19.6.2014. Na něj dne 12.6.2014 reagoval písemnou omluvou s odůvodněním, že se od 14.6.2014 do 21.6.2014 nachází na plánované dovolené. Žádost o doložení této skutečnosti mu však byla doručena až v době, kdy se již na dovolené nacházel. Po návratu proto dne 2.7.2014 předložil kopii tzv. „dovolenky“ od zaměstnavatele a dále kopii dokladu o rezervaci pobytu v zahraničí. Správní orgán I. stupně však uvedenou omluvu shledal nedůvodnou a účelovou, a řízení proto vedl v nepřítomnosti žalobce. Dne 7.7.2014 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným.

Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím poštovního doručovatele dne 11.7.2014 a vzhledem k jeho nezastižení uloženo v provozovně pošty do dne 21.7.2014. Žalobce si jej však v uvedené lhůtě nemohl vyzvednout, neboť se od 11.7.2014 nacházel na služební cestě v Ostravě a od 12.7.2014 do 22.7.2014 pak musel z neodkladných rodinných důvodů navštívit svého otce ve Spolkové republice Německo. Navíc o proběhlém přestupkovém řízení ani nevěděl, proto doručení rozhodnutí neočekával. Rovněž po vrácení domů nenalezl ve schránce ani výzvu k vyzvednutí poštovní zásilky, tudíž ve chvíli, kdy se následně dozvěděl o nabytí právní moci rozhodnutí, nemohl již proti němu podat opravný prostředek. Přesto však odvolání podal, a to spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu. Správní orgán I. stupně, ani následně žalovaný, ale jeho žádosti nevyhověl, neboť se dle jejich názoru žalobci nepodařilo prokázat, že si bez svého zavinění nemohl uvedenou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. K tomu žalobce namítl, že se po návratu ze služební cesty nevracel přímo domů a rovněž opětovně zdůraznil, že ve své schránce výzvu k vyzvednutí poštovní zásilky nenalezl.

Žalobce proto uzavřel, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces, když přes včasné zaslání odmluvy jednal v řízení bez jeho přítomnosti a neumožnil mu se k věci vyjádřit. Stejně tak nesouhlasil se zamítnutím odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pro opožděnost, neboť toto rozhodnutí mu dle jeho názoru nebylo řádně doručeno, a proto ani nemohla marně uplynout lhůta k odvolání. S ohledem na to žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhnul její zamítnutí a dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce týkající se neumožnění účasti v řízení. Žalovaný žalobci zaslal předvolání k ústnímu jednání na den 19.6.2014 a po obdržení omluvy žalobce vyzval k jejímu doplnění, resp. doložení relevantních dokladů odůvodňujících jeho nepřítomnost, do 5 dnů od doručení výzvy. Doplnění omluvy nebylo v době konání nařízeného ústního jednání řádným způsobem

doloženo, a žalovaný proto jednal bez jeho přítomnosti. Až dne 7.7.2014 žalovaný od žalobce obdržel kopii žádosti o dovolenou v termínu od 16.6.2014 do 20.6.2014 a potvrzení o rezervaci apartmánu ve Spolkové republice Německo ze serveru Booking.com v termínu od 14.6.2014 do 21.6.2014.

Dne 7.7.2014 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání vymezených přestupků. Rozhodnutí bylo žalobci doručováno na adresu jeho trvalého pobytu dne 11.7.2014 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, kde mu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, a písemnost sama pak uložena na poště. Protože si žalobce v úložní době 10 dní zásilku nevyzvednul, byla v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), považována dne 21.7.2014 za doručenou a dne 22.7.2014 došlo k jejímu vrácení odesílateli. Od 22.7.2014 taktéž započala běžet 15 denní lhůta pro podání odvolání, která skončila dne 5.8.2014, a 6.8.2014 rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 3.9.2014 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, a to současně s žádostí o prominutí zmeškání úkonu, žádostí o přiznání odkladného účinku a provedení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 94 odst. 1 správního řádu. Žádost o prominutí zmeškání lhůty však byla žalobci správním orgánem I. stupně a následně žalovaným zamítnuta, neboť pro ni nebyly shledány žádné důvody, když žalobce neprokázal, že by si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného závažného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Rovněž nebylo žalobci vyhověno ani v případě žádosti o přiznání odkladného účinku a podnětu k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti žalovaný podotknul, že žalobce byl srozuměn s tím, že je proti němu vedeno řízení o přestupcích, měl proto v dané věci očekávat doručení rozhodnutí. Pakliže často cestuje mimo trvalé bydliště, mohl si zřídit službu zasílání zásilek na jinou adresu nebo k jejich přebírání zmocnit jinou osobu. V opačném případě byl povinen nést negativní důsledky své nečinnosti.

Soud ve věci rozhodoval na základě zmocnění stanoveném v ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, když žalovaný s tímto postupem vyjádřil na základě výzvy svůj výslovný souhlas a žalobce se k němu přes poučení ze strany soudu v téže lhůtě nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7.7.2014 bylo žalobci doručováno na adresu jeho trvalého bydliště Vyšší 1473/3, 140 00 Praha 4. Dle doručenky byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo

mu zanecháno poučení a zásilka byla k vyzvednutí na poště připravena dne 11.7.2014. Protože si žalobce uvedenou písemnost v zákonné lhůtě 10 dní nevyzvedl, byla zásilka, aniž by došlo k jejímu vložení do schránky žalobce či vyloučení tohoto úkonu ze strany správního orgánu I. stupně, vrácena dne 22.7.2014 zpět odesílateli.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti či na adresu jejího trvalého pobytu.

Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle ust. § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ust. § 20, písemnost se uloží.

Dle ust. § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

V daném případě bylo žalobci provozovatelem poštovních služeb neúspěšně doručováno shora uvedené prvoinstanční rozhodnutí dne 11.7.2014. Protože si žalobce zásilku ve lhůtě 10 dní nevyzvedl, mělo dojít k jejímu doručení dne 21.7.2014 prostřednictvím tzv. fikce ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Provozovatel poštovních služeb měl pak následně, vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně tento postup nevyloučil, uvedenou písemnost vložit do schránky žalobce, což však neučinil.

Zamýšleným účelem vkládání písemností do schránky, byť po jejich doručení nikoliv fakticky, ale pomocí právní fikce uložením, je možnost, aby se adresát alespoň dodatečně mohl s jejich obsahem seznámit. Úkon následného vložení do schránky sice nemá pro okamžik doručení význam, neznamená to však, že by jej bylo možno považovat toliko za fakultativní. Správní řád totiž vložení do schránky umožňuje adresátu písemnost převzít alespoň *ex post*, přestože k jejímu doručení již došlo. Lze tedy dovodit, že (kromě níže uvedených výjimek) je nezbytné, aby po uplynutí lhůty pro uložení písemnosti byla tato adresátu vložena do schránky, opačný postup svědčí pro vadu v jejím doručení.

V rozsudku ze dne 27.11.2013, č.j. 3 As 58/2013-46 (dostupném též na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dovodil, že: „Ze zákonné úpravy ust. § 23 odst. 4 správního řádu lze jistě dovodit nejen to, že k vložení zásilky do domovní schránky adresáta může dojít později než ihned 11. den po uložení zásilky, nýbrž také to, že prodleva není neomezená, jinak by uložení zásilky opravdu ztrácelo smysl.“ Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě konstatoval, že pro účely stanovení data, v němž došlo k fikci doručení písemnosti prostřednictvím jejího uložení po lhůtu 10 dní, není vhození do schránky relevantní. Na druhou stranu ale písemnost vhozena být do schránky musí, jinak by ust. § 23

odst. 4 věta druhá správního řádu pozbylo významu. Protože ale v daném případě byla nakonec zásilka adresátu do schránky vložena, nezabýval se Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí právními následky porušení tohoto úkonu. Odlišné skutkové okolnosti však nastaly v případě rozsudku ze dne 31.3.2015, č.j. 2 As 165/2014-27 (dostupném též na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud judikoval: „*Vložení do schránky nutnou podmínkou účinnosti fikce doručení zásadně je, avšak tato podmínka může být splněna i s menší časovou prodlevou (v řádu jednotek dní) od konce úložní doby. Jen výjimečně vložení do schránky nutnou podmínkou účinnosti doručení fikcí nebude. V první řadě půjde o situaci, že doručení nebude možné pro existenci objektivní překážky na straně osoby, které má být doručeno, přesněji řečeno „na straně“ adresy, kam se doručuje. Není-li na této adrese schránka, kam by bylo možno zásilku vhodit, nelze po doručujícím orgánu požadovat, aby ji do neexistující schránky vhodil. Dalším důvodem výjimky je, že správní orgán vyloučí vhození do schránky. K tomu může ovšem přistoupit jen výjimečně, existují-li k takovému kroku závažné a skutkově substancované důvody na straně toho, komu je doručováno; typicky se může jednat o situace, kdy je doručováno někomu, kdo sdílí poštovní schránku s jinou osobou, jež má protichůdný zájem v řízení, ve kterém je doručováno, a jež by např. neoprávněným otevřením zásilky či jejím zašantročením mohla poškodit práva či zájmy toho, komu je doručováno. Důkazní břemeno k prokázání skutečností podmiňujících účinnost doručení fikcí, tedy i důkazní břemeno ohledně existence důvodů, pro které výjimečně nebyla zásilka do schránky vhozena, je na straně správního orgánu.*“

Z uvedeného rozhodnutí vyplývají dva závěry, s nimiž se zdejší soud ztotožnil. Jedná se především o požadavek na vložení písemnosti do schránky adresáta po uplynutí úložní doby pro účely nabytí účinků fikce doručení (nikoliv tedy určení data, k němuž k fikci došlo, jak tomu bylo v případě prvního citovaného judikátu), a dále stanovení výjimek z této povinnosti. K nim může dojít zejména, pokud vhození do schránky není možné – např. proto, že adresát schránku nemá – a taktéž, pokud z právně významného důvodu by vhození do schránky mohlo být na újmu účastníku správního řízení. Postup v druhém jmenovaném případě by však musel správní orgán na písemnosti výslovně označit a následně prokázat.

Dle ust. § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.

Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V přezkoumávané věci správní orgán I. stupně možnost vrácení písemnosti bez jejího vložení do schránky nevyloučil a z jím předložené doručenky ani nevyplynulo, že by žalobce nedisponoval schránkou, do níž by bylo vložení možno uskutečnit. Namísto toho byla zásilka neprodleně druhý den po uplynutí úložní doby vrácena provozovatelem poštovních služeb prvostupňovému orgánu toliko s poznámkou „Nevyzvednuto“. Lze proto uzavřít, že v rozporu s ust. § 23 odst. 4 věty druhé správního řádu nedošlo k řádnému doručení prvoinstančního rozhodnutí, když nebyl splněn zákonný požadavek na vložení písemnosti do schránky žalobce. S ohledem na to však žalobci rovněž nemohla začít ani plynout odvolací lhůta proti rozhodnutí o přestupku a v konečném důsledku uvedené rozhodnutí ani nenabylo právní

moci. Jestliže proto žalovaný následně odvolání žalobce proti dosud nepravomocnému rozhodnutí zamítnul pro jeho opožděnost, dopustil se zásadního procesního pochybení.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení. Soud se však dále nemohl zabývat dalšími námitkami uváděnými v žalobě, neboť jak již bylo uvedeno, ty směřují proti dosud nepravomocnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobce je tak bude mít možnost uplatnit v dalším řízení po jeho zrušení. V tomto řízení bude správní orgán podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, přičemž zejména bude nucen zabezpečit řádné doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci dle ustanovení správního řádu.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Radoslavem Bolfem, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)), dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. dubna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová